

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra RISTESTENEN

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 344. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262056432/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

ved Midnat. Vognen blev vendt, og nu stillede Een af de to Herrer sig i Spidsen af Toget, idet han hviskede: »Følger nu mig!«

Efterat have skredet et betydeligt Stykke tilbage fra Øst til Vest, gjorde Formanden en Bevægelse med Haanden, hvorefter Vognen holdt stille. Derpaa gav han sig til at søge; han følte sig for med sin jernbeslagne Stav, og med Eet hørtes han at slaae et Par Slag paa en Steen; han strøg med Stokken henad Stenen, og det klang, som naar man stryger med en Kjødgaffel over en Rist. Stenen laae halvt skjult under en stor Hvidtjørn. Nu udbrød han med dæmpet, bævende Stemme: »Her er det!« Alle Tre bevæbnede sig med Hakke, Spade og Koeen og arbejdede saa kraftigt og flink, at de efter kort Tids Forløb fik væltet den store, flade Steen. Da Jord og Gruus var ryddede tilside, viste sig for deres Øine en velsat Steenkiste, og i denne fire, svære, jernbeslagne Skrine. Med megen Møje fik de disse læsede paa Vognen. Da de med denne begave sig paa Hjemveien, begyndte Dagen alt at grye, Hæerne galede fra By og til By, og de stønnende Qxer dampede i den kolde Morgenluft.

Hr. *Eiler Ged* var netop kommet hjem fra sin Reise. Det var ved Middagstid. Han stod endnu i Borggaarden paa Nordfeld ved sin Hest og modtog Meldinger af og uddeelte Befalinger til flere af sine Folk, som havde omringet ham. Da hørtes i det Fjerne Klengen af Trompeter og Pauker, og lidt efter saae man et Tog langsomt og høitideligt bevæge sig op ad den store Linde-Allée, der førte op til Nordfeld. I Spidsen red to pyntede Trompetere og en Paukeslager, hvilke blæste og trommede af alle Kræf-

ter. Efter dem fulgte en svær Bondevogn paa fire høie Hjul, bespændt med et Par brogede Qxer; og tilsidst kom *Mikkel Boel* og hans Søn, Borgermester *Claus Boel*, hver paa sin stadselige Hest.

Herremanden gjorde store Øine og vidste ikke, hvad han skulde tænke om dette Styr. Gaardens Folk stak Hovederne ud af Vinduer og Døre, alle Hunde gave Hals, Paahanen skreeg paa Taget, og Duerne kredsede, opkyste, rundt over hele Gaarden. Tilsidst, just som Vognen standsede foran den store Steentrappe og begge Rytterne vare stegne af Hesten, kom ogsaa Frøken *Maren* tilsyne. Hendes Øine glimtede, hendes Kinder blussede, og hun smilede med hele sit smukke Ansigt. Hun stillede sig ved Siden af sin Fader og ventede med spændt Opmærksomhed paa, hvad der nu vilde komme.

Da traadte den gamle *Mikkel Boel* frem, tog den sorte Fløiels Barret af sit røde Hoved, bøiede sig dybt baade for Fader og Datter og taledes: »Velbyrdige Hr. Ridder! I mindes vel, at min Søn, nærværende strenge Borgermester *Claus Boel*, som har fattet en dydig Kjærlighed til Eders Datter, ædle Frøken *Maren Ged*, for nogen Tid siden dristede sig til hos Eder selv at begjære hende til sin Ægtehustru? I mindes vel ogsaa, at I til Svar paa hans ydmyge Begjæring ikke just ligefrem gav ham et Afslag, men i dets Sted paalagde ham Betingelser for Opnaaelsen af hans Hjertes Ønske, — Betingelser, der noget nær i Eders og alle andre fornuftige Menneskers Øine vel maatte kunne gjælde for et Afslag, aldenstund det maatte tykkes umuligt for Beilerne at opfylde samme. I mindes endvidere, at han var saa forvoven at optage den Handske, I tilkastede ham? Nu